

Sebastià Vives Antúnez

REFLEXIONS

Jo, com que tenia la visió del moviment obrer, estic molt amb *lo* que deien el Fuentes i el Ramon Majó. O sigui, l'actitud ciutadana ja tothom era més o menys d'això; *lo* que passa és que a l'hora de participar també era molt limitat.

Vull dir que el moviment de solidaritat va ser molt important, però va ser molt limitat. I nosaltres, els que estàvem a les empreses, teníem la consigna —i a més ens ho crèiem— que a qualsevol conflicte hi posàvem els continguts democràtics, i ho fèiem i ens la jugàvem. Però la gent ens mirava volent dir: "i aquests, de què parlen?". I això que jo portava una tradició d'abans, de Barcelona, d'haver estat *despedit* de la Macosa, i coses d'aquestes que devien fer *lo* mateix.

Però era una situació molt contradictòria. És a dir, per una banda hi havia uns moviments que estaven tal, però per altra banda els únics que estàvem donant la cara —i *poder* de manera una mica irresponsable, però conscients del que fèiem— érem els que estàvem en torn de Comissions [Obreres], del PSUC i tal. Perquè si algú em demana alguna persona, només una, que aquí a Manresa hagués sigut destacada d'altres moviments, jo no sabia dir-ne cap.